

عنوان مقاله:

مسئولیت مدنی سبب مجمل در حقوق مدنی ایران و فقه امامیه

محل انتشار:

فصلنامه تخصصی دانشنامه های حقوقی، دوره 2، شماره 4 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمود جعفری چالشتی - دانشجوی دوره دکتری حقوق خصوصی دانشگاه تربیت مدرس

یوسف براری چناری - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشگاه شهید بهشتی

مجتبی جهانیان - دانشجوی دوره دکتری حقوق خصوصی دانشگاه خوارزمی تهران

خلاصه مقاله:

پس از احراز فعل زیان بار و خسارت، رابطه سببیت که حلقه اتصال این دو رکن است، نیز باید اثبات شود. یکی از صور محتمل در مسئولیت مدنی آن است که اشخاصی همزمان اعمالی مشابه انجام دهند و در نتیجه عمل یکی از آنها ضرری به دیگری وارد آید درحالی که عامل زیان به طور معین قابل تشخیص نیست. در این صورت با توجه به لزوم جبران خسارت زیان دیده و عدم امکان تعیین فاعل زیان و احراز رابطه سببیت، بررسی نحوه جبران زیان و راهکار عادلانه و قانونی ضروری است. در این مقاله نظریات فقهی و حقوقی موجود مورد بررسی قرار گرفته است از جمله عدم مسئولیت اعضا به دلیل اجرای اصل عملی برائت و عدم احراز رابطه سببیت، مسئولیت متساوی، مسئولیت تضامنی، پرداخت خسارت از طریق بیت المال، تعیین عامل زیان از طریق اعمال قاعده قرعه و نظریه ولایت قاضی. با توجه به نظریات مختلفی که جهت پرداخت خسارت ناشی از سبب مجمل مطرح گردیده لذا اعمال قاعده قرعه در این فرض موضوعیت ندارد. اگرچه نظریه جبران خسارت از بیت المال دارای معایبی می باشد اما با توجه به موافقت قطعی با علم اجمالی یعنی لزوم جبران خسارت زیان دیده و عدم امکان احراز رابطه سببیت، در فرض خسارات حاصل از اشخاص عادی مقرون به صحت است و ماده 477 قانون مجازات اسلامی در قتل این نظر را پذیرفته است. در مورد خسارات حاصل از محصولات یا فعالیت شرکت ها با توجه به قسمت پایانی ماده 477 قانون مزبور، حکم به مسئولیت متساوی قابل دفاع است.

کلمات کلیدی:

سبب مجمل، مسئولیت، خسارت، بیت المال، رابطه سببیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1164881>

